

De Baner, der udgaa her fra København ud til Omegnen, have to Slags Kunder, den ene Slags er de, som benytte Banerne nu og da til en enkelt Tur enten for at se til Slægt og Venner eller for om Søndagen i Tusindvis at komme i Skoven. Hele dette Publikum er der sørget godt for ved den af Flertallet med min Tilslutning opstillede Bestemmelse, at der indføres Returbilletter paa disse Afstande, hvorved Prisen frem og tilbage ikke forøges, men bliver som nu, og Banernes Evne til at konkurrere med Sporvognene i samme Omfang som nu opretholdes. For det Publikum have Kortene ingen Interesse.

Men Banerne ved København og andre større Byer have et andet Publikum, et fast Publikum, det, der bor under mere landlige Forhold i Byens Omegn. Her ved København ligger der en hel Række Villabyer, som efterhaanden ere blevne store, Hellerup, Charlottenlund, Gentofte og Ordrup, som have 10,000—12,000—14,000 Indbyggere, og disse Byer ere for en stor Del beboede af Folk, som have deres Gerning i København. De rejse frem og tilbage hver Dag og løse derfor Aarskort. Nu er den Omstændighed, at Folk saadan kunne bosætte sig udenfor en stor, tætbebygget By, almindeligvis anset for et Gode, man søger mange Steder i Verden at lette Adgangen til at bo under saadanne Forhold, man søger at bygge Havebyer o. s. v. Og der vilde i og for sig ikke være noget galt i, at Statsbanerne, om de havde Raad dertil, ogsaa ydede deres Bidrag til en saadan Udflytning fra de store Byer. Imidlertid maa jeg igen her sige, at det ikke er min Hensigt at stille noget Ændringsforslag op paa de Folks Vegne under de nuværende Forhold, da Statsbanernes Forhold med Hensyn til Indtægter er saa slet som nu, det kunde ikke falde mig ind. Men atter her som i det forrige Tilfælde er det min Overbevisning, at hvis man undlader at lempe Prisen paa disse Aarskort, tabe Statsbanerne derved. Netop denne Befolkning vil kunne bruge Sporvognene, og enhver nævneværdig Forhøjelse af Aarskortenes Pris vil drive dem bort fra Statsbanerne over til Sporvognene. Jeg minder om nogle Tal fra første Behandling, Tal, som forekomme mig at være forbavsende store. Medens der for nogle faa Aar siden fra Charlottenlunds Station blev solgt 656,000 Billetter, var dette Tal i Løbet af 4—5 Aar gaaet ned til 380,000, altsaa med nogle og fyrretyve Procent, uagtet der ingen Forhøjelse havde fundet Sted. Det skete blot derved, at

Sporvognene kom derud og deltog i Konkurrencen. Det forekommer mig at være utvivlsomt, at hvis man forøger Prisen nævneværdigt for disse Aarskort, ville atter Sporvognene drage en meget stor Del af de Folk, som nu ere faste Kunder, og som køre hver Dag paa Aarskort, bort fra Banerne. Jeg tror ikke, det gaar an at forhøje Priserne. Det hjælper ikke, at Rabatten paa Aarskortene i og for sig er betydelig, hvis den ikke er stor nok til at hindre Folk fra at gaa fra Banerne til Sporvognene. Der kommer naturligvis en Grænse, hvor Banerne maa spørge sig selv, om det betaler sig at køre de Folk til Aarskort-Priser; og betaler det sig ikke, maa de opgive det og finde sig i, at Sporvognene tage dem. Men den Grænse er neppe naaet endnu.

Det, jeg ønsker her med mit Forslag, er ikke at slaa noget som helst fast, men kun at opretholde frie Hænder for Administrationen til at tage et fornuftigt Hensyn til Banernes eget Tarv, ved at de her sætte Prisen for Aarskort saaledes, at saadanne Folk kunne være tjente dermed, og saaledes, at Banerne kunne fastholde disse Beboere, som findes i Hundredevis, ja maaske i Tusindvis, som Kunder for Banerne. Derfor er det min Hensigt med mit Ændringsforslag at give Administrationen en Bemyndigelse, som det forekommer mig, at den ikke har efter Lovforslagets Ordlyd. Det er jo muligt, at Forholdet ikke er fuldstændig klart, og muligt, at jeg har Uret, og at Administrationen virkelig har denne Bemyndigelse, og den højtærede Minister vil muligvis udtale sig derom. Skulde Administrationen virkelig være sikker paa at have denne Bemyndigelse i det Omfang, som jeg anser for tilstrækkeligt, vil der være Mulighed for, at jeg kan tage mit Ændringsforslag tilbage, men jeg vil dog gerne forinden være sikker paa, at Administrationen har denne Myndighed. Jeg tror, det har Betydning for Banerne selv, at denne Bemyndigelse til at fastsætte Prisen for Abonnementskort opretholdes. Der er altsaa her slet ikke Tale om Rundrejsekort for hele Landet og deslige, men kun om Kort mellem to Stationer og kun om Kort af lang Varighed. Det er nærmest Aarskort, jeg tænker paa, og saa Kort, hvor det drejer sig om korte Rejser mellem den Plads, som er vedkommendes Bolig, Opholdssted, og den bestemte Plads, hvor han udøver sit Erhverv.

Det andet Ændringsforslag, jeg har stillet, er Ændringsforslaget under Nr. 15, som refererer sig til det en Del omdebat-